

**Детективи з вусами. Таємна
справа про зниклі ковбаски.
Детективи з вусами. Таємна
справа про зниклі ковбаски**

КУПИТИ

Одного ранку під час пошуку смачного сніданку Додо бачить у дворі в'язниці свого друга Жана Вусаня. На кондитерській фабриці викрали всі гроші із сейфа, а звинувачують у цьому бухгалтера пана Вусаня. Добре знаючи про порядність і добре серце чоловіка, Додо скликає друзів, щоб виявити справжнього крадія!

Алессандро Гатті
Давіде Морозіотто

Детективи з вусами

ТАЄМНА СПРАВА ПРО
ЗНИКЛІ КОВБАСКИ

Розділ 10

ПЕРЕМОГА КОВБАСОК!

Паризький ярмарок добігав кінця, і Карро-дю-Тампль був заповнений так, що і голці ніде було впасти.

Трамваї та автобуси, що йшли до критого ринку, були настільки напхані, що пасажери навіть повилазили з вікон. Перед входом утворилася довга вервечка відвідувачів, які чекали своєї черги, щоб увійти.

На щастя, котам не потрібен був квиток, та і черги — це не для них. Їм було достатньо пірнути в натовп і виконати імпровізований слалом{6} між туфлями і черевиками.

— Якщо ви не поквапитеся, ми все пропустимо! — бурчав Містер Мунлайт.

— Фух! — нявкнула Жозефіна. — Дама має рухатись у своєму темпі!

— Я був би не проти ще раз завітати на банкет із буябесом... — сказав Додо.

— А я б хотів побачити повітряних зміїв! — додав Бубончик.

Мунлайт своїм хвостом ніжно підштовхнув уперед смугасте кошеня, мовляв, досить теревенити.

— Вернетесь до цього пізніше! А зараз має розпочатись церемонія нагородження, і після всієї важкої роботи, яку ми виконали, мені б не хотілось її пропустити!

Сцена для вручення премії «Золоте порося» була встановлена просто в центрі ярмарку. Там було так багато людей, що Містер Мунлайт схопив Бубончика за загривок і поніс його в перший ряд, побоюючись, що хтось на нього наступить.

— Грець котовій матері, ну і натовпу! — сказав Додо. — Ходімо влаштуємося там, нагорі!

І показав на балку, яка містилася приблизно в трьох метрах над головами глядачів.

В одну мить четверо котиків опинилися на цій особливій трибуні, призначеній лише для них, і нарешті змогли зосередитися на нагородженні.

Посеред сцени стояв дуже довгий дерев'яний стіл, накритий веселою червоно-білою картатою скатертиною. На ньому вже була купа тарілок із щойно приготованими ковбасками, від яких ішла пара. Біля кожної тарілки стояла табличка з іменем кухаря.

— Он там пан Кошон зі своїми трюфельними ковбасками, — сказав Додо. — А там — пані Лардо: її ковбаски зроблені із сімох видів шинки. Можливо, трохи жирно, але смачно.

— Звідки ти все це знаєш? — запитала його Жозефіна.

— Ну... скажімо так, мені вдалось провести невелику дегустацію... — зізнався Марселець.

— Тс-с-с! — зашипів Мунлайт. — Конкурс ось-ось почнеться!

Суддями були три джентльмени: один — високий, другий — низенький, а третій — круглий, як бурдюк. Усі вони були з красивими доглянутими бородами, густими вусами і в елегантних циліндрах.

Судді підійшли до одного кінця столу і почали куштувати по крихітному шматочку першої ковбаски, а потім щось швидко занотували у свої блокноти.

Вони спробували ковбасу пана Кошона та пані Лардо, потім витвір фермера з Нормандії та продукцію ковбасного заводу в Оверні.

Тоді настала черга пана та пані Лампонард і їх вигадливих ковбасок з кропом, перед якими судді затрималися довше, роблячи більше нотаток, ніж зазвичай.

Нарешті дійшла черга останнього учасника: Луїзона Бонне і його «ковбасок із секретним інгредієнтом» (ми-то знаємо, що секретом був коріандр).

— Звісно, що, пройшовши шлях від підвалу до каналізації, ці ковбаски втратили початкову свіжість... — прокоментувала Жозефіна, розглядаючи виставлені ковбаски.

— Але вони завжди були в мішку! — заперечив Мунлайт. — Не кажучи вже про те, що перед конкурсом Луїзон їх ретельно охолодив.

— Лише гляньте, як він радіє! — нявкнув Додо. — Так розчервонівся, що здається, ось-ось лусне!

— А як інакше, — відповів йому Мунлайт. — Цей неотеса майже дві доби стовбичив перед ковбасною крамницею Лампонардів, поки ми намагалися розкрити цю справу. Лесть до біди не дійшло, я вам кажу! А коли Бонне примчався до нього з усіх ніг, щоб повідомити, що ковбаски хтось приніс додому і вони цілі та неушкоджені... Знаєте, що відповів цей нахаба?

— Що? — запитав Бубончик.

— «Я знав, що рано чи пізно подружжя Лампонардів вирішить повернути вкрадене», — отаке він сказав. Ви можете в це повірити?!

Додо всміхнувся і дружньо поплескав Мунлайта по спині:

— Не бери близько до серця, старий. Головне, що ти відстояв свою котячу честь! Тепер ти знаєш, що нікому не вдасться непомітно прошмигнути під твоїм носом. До того ж ми навіть врятували того крокодила... Таке буває не щодня!

Тим часом судді відійшли в куток, щоб порадитись.

Очікування здавалось вічним, і натовп почав обурено галасувати.

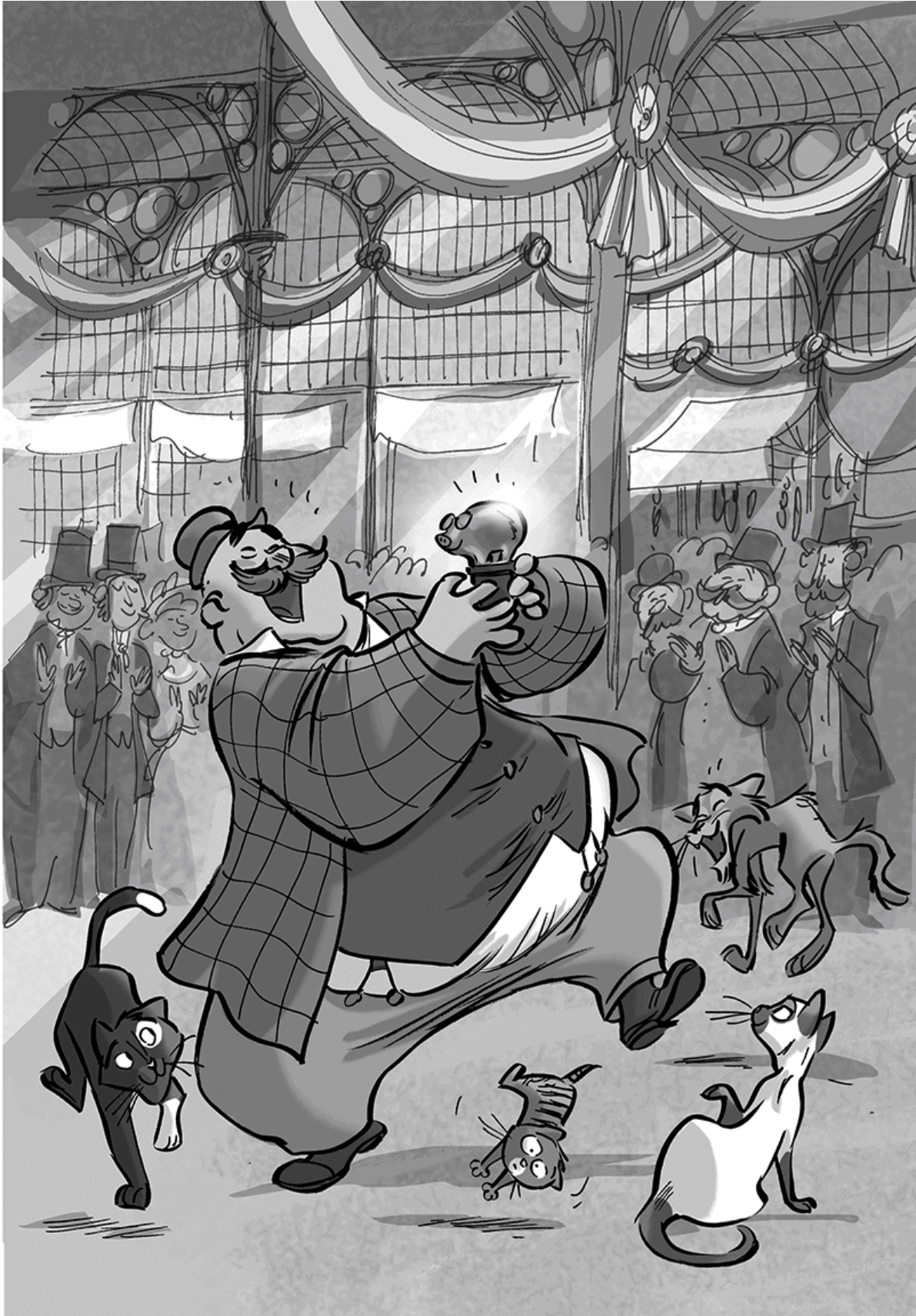
Тоді високий суддя взяв барвисту нагороду, найнижчий — статуетку поросяти, схоже з чистого золота, а найтовстіший суддя — великий мегафон.

— Пані та панове! — оголосив він. — Із задоволенням оголошую переможця цьогорічної премії «Золоте порося». Звання «Найкращої ковбаски Франції» отримує...

— У-у-у-у, — загудів натовп, що більше був не в силах чекати.

— «Ковбаска з секретним інгредієнтом» пана Луїзона Бонне! Вітаємо!

Луїзон почав радісно стрибати, від чого його живіт затремтів, як желе. Потім він обернувся і обійняв свого кузена Олів'є, який прийшов його підтримати.

— Кузене! Кузене! Я тепер знаменитий! Ти навіть можеш намалювати мій портрет! — хіхікав ковбасник.

Обидва Бонне отримували з рук суддів статуетку та нагороду, а решта конкурсантів дивилися на них з дещо пригніченим виглядом.

— Отже, виграв саме цей хвалько Луїзон, — підсумував Мунлайт. — Як то кажуть: все добре, що добре закінчується.

— Ти помиляєшся! — нявкнув маленький Бубончик. — Насправді це ще не кінець.

— Хіба ні? — запитала Жозефіна. — А чого не вистачає?

— Чудової ковбасної закуски! Швидше ходімо перекусимо, поки ці ненажери не з'їли все до останнього шматочка!!!

ПРО АВТОРІВ

Алессандро Гатті народився 1975 року в Александрії, утім більшу частину життя провів у невеличкому селищі Каламандрана, що розташовується в Монферраті.

Алессандро Гатті

Давіде Морозінотто народився 1980 року у Кампосамп'єро, але більшу частину життя прожив у містечку Есте, що розташовується у провінції Венето.

Давіде Морозінотто

Познайомилися чоловіки випадково, але дуже міцно потоваришували. І не дивина, адже обидва полюбляють вигадувати історії та ходити по ресторанах. Особливо у Нью-Йорку.

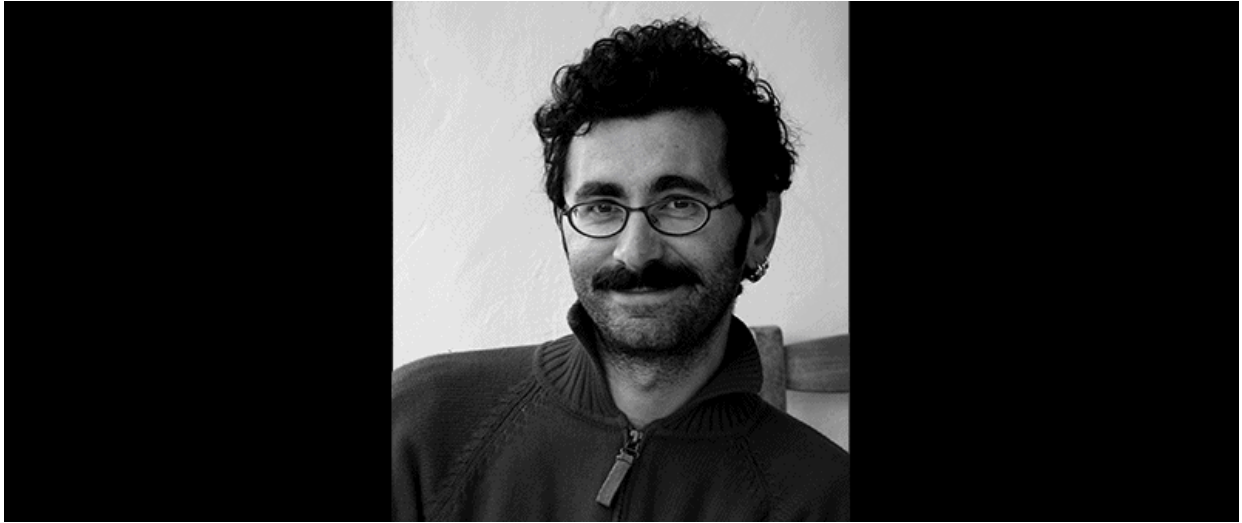
Як ви, певно, здогадуєтесь, вони ще й дуже полюбляють котів. Алессандро, бо... а спробуйте здогадатися, подивившись на прізвище автора Gatti. А Давіде через те, що колись працював нянем для котів.

Решту часу Алессандро проводить у Турині, поринаючи у важкі філософські роздуми... які регулярно закінчуються дрімотою.

Натомість Давіде мешкає у Болоньї і на дозвіллі любить почитати та пограти у відеоігри... Хоча всіх переконує, що так треба для роботи.

Ця історія для дітей перша, яку автори написали разом, але окремо один від одного вони опублікували вже чимало книжок.

ПРО ІЛЮСТРАТОРА

Стефано Турконі

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ